

„Panebože, to byla děsná pitomost!“

Haley nedokázala uvěřit, jak hloupě se zachovala.

„Prolézt skluzavkou na knihy? Jo – jako kdyby to mohlo fungovat.“

Spírala si celou cestu nahoru do přízemí.

Když vešla do rotundy, uviděla Charlese Chiltona, který se právě znovu vracel ze vstupní haly.

Chilington byl had. Ještě hůř. Slimák. Možná pijavice. Něco kluzkého a slizkého, co po sobě nechávalo mastnou stopu a přizivovalo se to na nápadech ostatních. Proto Chilington během včerejšího večerního honu za zákusky sledoval ty dva knihovnické šprty, Pecklemana a Fernandez. Haley byla dost chytrá, aby chápala, že jim Chilington chce krást nápady.

Haley byla vlastně mnohem chytřejší, než si všichni (kromě učitelů a každého, kdo jí změřil IQ) mysleli. U jistých lidí, především dospělých a pitomých kluků, předstírá, že je slaboduchá princezna, vedlo k rychlejším výsledkům.

A výsledek, kterého teď chtěla dosáhnout, byly peníze. Spousty peněz. Její táta byl už skoro rok bez práce. Došly jim veškeré úspory na zlé časy a museli si půjčovat od příbuzných.

Jestli Haley dokáže vyhrát tuhle soutěž a stane se mluvčí a modelkou pana Lemoncella, rodinné finanční těžkosti skončí a oni nebudou muset prodat svůj domov.

A až ji ostatní uvidí v televizních reklamách na Lemoncellovy hry, budou ji chtít obsadit i do svých reklam. A do filmů. Možná bude mít svůj vlastní sitcom. Něco na Disney Channel.

Jenže aby se to všechno splnilo, Haley potřebovala vítězný nápad – a rychle. Něco lepšího než „prolézt štěrbinou, která je sotva širší než tvoje zápěstí“. Možná by se mohla spláchnout do záchodu a uniknout stokami jako Charles v té videohře.

Zamířila do kavárny, aby se posadila a zamyslela se.

Vešla dovnitř a podívala se na stůl s občerstvením. Byly na něm podnosy s koláčky, jahodami, banány a sušenkami. Sedla si, uždibovala makronku a prohlížela si řadu kuchařek vystavených na policích podél stěn.